

„NEKED KELL FELISMERNED ENDEM!”

Anagy orosz író, Anton Csehov őrizte meg ezt a történetet.

Az egyedül élő idős bácsi, akit csak egyszerűen mindenki Panov apónak nevezett, nagyon szeretett volna a kis Jézussal találkozni. Ajándékot is készített neki, egy pár csinos kiscipőt. Szenteste előtt hangot hallott: „Azt szeretnéd, hogy meglátogassalak. Ajándékot akarsz adni nekem. Holnap erre fogok járni. Figyeld hát az utcát hajnalhasadástól szürkületig, és találkozni fogsz velem! De vigyázz! Nem fogom megmondani, ki vagyok! Neked kell felismerned engem!”

Panov apó figyelt tehát. Végre megjelent valaki. Egy közeledő emberalak volt kivehető az utca végén. Panov apó dobogó szívvel a jégvirágos ablaküveghez szorította orrát. Talán éppen Jézus érkezik, gondolta magában izgatottan. Aztán kiábrándulva visszalépett az ablaktól. Nem Jézus volt az, csak a minden héten errefelé járó öreg utcaseprő haladt háztól házig talicskájával és seprűjével. Panov apó rosszkedvűen bámult ki az utcára. Aztán elfordult az ablaktól. Fontosabb dolgom van nekem, gondolta magában, semhogy egy öreg utcaseprőt figyeljek. Fontos vendégre várok: Istenre, a királyok királyára, Jézusra. Panov bácsi hirtelen megsajnálta: a szerencsétlen em-

ber szemmel láthatóan nagyon fázott, és ráadásul éppen karácsony napján kellett dolgoznia., „Gyere, térj be hozzám egy csésze kávéra!” - invitálta barátságosan a cipézmester. „Úgy látom, csontig átjárt a hideg.” Az utcaseprő szipákolva válaszolta: „Ez minden, amit én karácsonyra kaptam. Vendéget vársz?” - kérdezte az utcaseprő komoran. „Úgy értem, rendeset, nem olyant, mint én vagyok.”

Panov apó lehajtotta fejét: „Hát... Hogy is mondjam? Hallottál Jézusról?” - kérdezte. „Isten fiáról?” „Nos, Őt várom ma” - mondta Panov apó. Az utcaseprő meglepődve pillantott fel, aztán lassan bele-törölte orrát kabátja ujjába. Panov bácsi ekkor elmondta neki az egész történetet. „Ezért lesem állandóan az utcát” - fejezte be. „Várom, mikor érkezik meg.” Az utcaseprő a tűzhely szélére helyezte kávéscsészéjét. „Hát akkor, sok szerencsét” - mondta, és már indult is az ajtó felé.

Aztán észrevett egy fiatalasszonyt, aki gyermekét ölelve sietett az úton. Panov apó behívta őket, tejet melegített nekik. „Nem volt miből venni neki” - tört fel a keserűség a fiatalasszonyból. Felállt, s megint levette a polcra azt a dobozt, amelyben élete legszebb művét - a két kis gyermekcipőt - tartotta. Felpróbálta őket a kisdud lábacskaikra, és azok, furcsa módon, tökéletesen megfelelték neki. „Hát akkor, használja őket egészséggel!” - mondta gyengéden. A fiatalasszony nem tudta elrejtetni örömét. „Hogyan hálálhatnám meg jóságát?” - kérdezte örömtől reszkető hangon. Panov apó azonban nem is figyelt rá. Megint az ablaknál állt, s az utcát nézte árgus szemmel. Remélem, gondolta, nem haladt el Jézus, miközben én a gyermeket etetem.

Múltak az órák, az emberek jöttek-mentek az utcán: gyermekek és öregek, koldusok és nagymamák, jókedvű és komor arcú emberek. Egyesekre Panov apó rámosolygott, másoknak biccentett, a koldusoknak pénzt vagy kenyérseletet adott. De Jézus csak nem érkezett meg. Amikor beesteledett, Panov apó elveszítette minden reményét. „Csak álom volt

az egész” - motyogta bánatosan. „Pedig nagyon akartam hinni benne. Nagyon szerettem volna, hogy meglátogasson engem!”

Egyszerre, mintha megváltozott volna a szoba. Könnyein át Panov apó menetelő emberáradatot vélt felfedezni kicsiny műhelyében. Ott voltak: az utcaseprő, a fiatalasszony a gyermekével és mind a többiek, akiket aznap látott, mindenki, akit aznap köszöntött. S ahogy elhaladtak mellette, ezt suttogták neki: „Hát nem láttál engem? Tényleg nem láttál engem, Panov apó?” „Kik vagytok?” - kiáltott az öreg cipésmester. „Mondjátok meg, kik vagytok!” Egyszerre ugyanaz a hang töltötte be a szobát, amelyet előző éjszaka is hallott, de hogy merről jött, azt Panov apó most sem tudta megfejtani. „Éhes voltam, és adtál ennem. Szomjas voltam, és adtál innom. Nem volt ruhám, és felruháztál. Amikor ma segítettél az embereken, nemcsak rajtuk segítettél, velem is jót tettél.” És megint csend telepedett Panov apó szobácskájára. Szemében a könnycseppek felszáradtak. Tiszta tekintettel szétnézett, ám senkit sem látott. „Lám, lám” - szólt akkor csendesen, hosszú, sűrű bajszát pödörgetve. „Szóval mégis itt volt.” Elgondolkodva csóválgatta a fejét, majd elmosolyodott, és kicsiny, kerek szemüvege mögött megbújt szemében ismét felvillant a megszokott, vidám fény.

Az Úr itt van velünk, nekünk kell megtalálni őt! Karácsonykor az Úr fényesítse meg lelkünket!

*Anton Csehov nyomán
Kovalcsik Cirill, OFM*

Családi Nap a talentumok jegyében

A lelkes résztvevőknek, valamint az érsekújvári ferences magyar közösség összefogásának köszönhetően, ezúttal is jól sikerült a szeptember 24-én megrendezett Családi Nap. Sokan, egész pontosan hatvanötön töltötték el a közös programot, sportolással és egymással

beszélgetve a Czuczor Gergely Alapiskolában. A közös ima után a résztvevők különböző ügyességi számokban, váltóversenyekben mérhették össze tudásukat. A szokásnak megfelelően szülők és gyerekek együtt küzdöttek a jobbnál jobb teljesítményekért. Délben elkészült a finom ebéd, melyet az eredményhirdetés után, a kissé kimerült társaság az iskola ebédlőjében együtt fogyasztott el. Itt a résztvevőknek komolyabb beszélgetésekre is lehetőségük adódott. A Családi Nap egyik nem titkolt fő célja az volt, hogy az újvári magyar családok egy kicsit jobban megismerjék egymást, kihangsúlyozva az együtt eltöltött idő és a szülői példamutatás fontosságát.

A nap végén, Kovalcsik Cirill Atya, a ferencrendi templomban bemutatott esti szentmisét követően, kultúrprogramra hívta meg a családokat és a hívőket. A zenéselőadók kis csoportja, kizárólag,

a közösség tagjaiból állt össze. Ez a kis társaság nemcsak kiváló zenei élménnyel ajándékozta meg a közönséget, hanem ez által a résztvevők egymás zenei tehetségét is megismerhették. Az előadók közé tartoztak Adamovics Viktória (zongora), Borbély Henrietta és Andrea (ének gitári kísérettel), Dóczé Dávid (szavalat), Gál Teodóra (ének), Gál Gábor (hegedű), Kiss András (gitár), Kádek Tibor (orgona) és Fekete Tamás (zongora). A koncertet követően P. Bartalos Lajos Engelbert atyáról, gyertyagyújtással emlékeztek meg a résztvevők. A rendezvény a templom udvarán elhelyezett, régi érsekújvári képekből összeállított fényképkiállítás megtekintésével ért véget. A kiállítást Melecski Lajos állította össze.

Az aránylag nagy érdeklődésre való tekintettel, remélhetőleg, jövőre is sor kerülhet majd az Érsekújvári Családi Nap megszervezésére. Bízunk benne,

hogy tehetségük bemutatására az újvári magyar katolikus közösség további fiatal tagjai is lehetőséget kapnak. Bátorításul a II. Vatikáni Zsinat, művészetekkel kapcsolatos üzenete szolgálhat számukra: „Ne ássátok el tehetségeitek talentumait, hanem kamatoztassátok az isten igazság szolgál-

latában. A világnak, amelyben élünk, szüksége van a szépségre, hogy kétségbeesésbe ne süllyedjünk. A szépség ugyanis, éppúgy, mint az igazság, örömet ad az emberi szívnek.”

Pócs Gabriella

Az újvári Írisz Klub segítségnyújtása

A pozsonyi példa nyomán, Érsekújvárott 1998 tavaszán alapítottuk meg önszervező csoportunkat, mellrákban szenvedő hölgyek támogatására. Tettük ezt azzal a gondolattal, hogy a leghatékonyabban a hasonló problémákkal küzdő emberek segíthetnek egymásnak.

A daganatos betegségek kezelésében az orvostudomány jelentős sikereket ért el. Sok minden változott az utóbbi években, s egyre közelebbnek tűnik a cél: a személyre szóló kezelés bevezetése. Ennek ellenére a gyakorlatban, a kór megállapítása, megrázza a beteget és a családját

egyaránt. Ezt követően legalább fél évig tartó kezelés következik, számtalan, nehezen elviselhető mellékhatással. Eközben, sokan, a munkájukat is elveszítik. Gyakran a hozzátartozók nem tudják, hogyan segítsenek, és a barátok, ismerősök is egy lépéssel hátrább lépnek. A lelki teher, az ismeretlentől való félelem még tovább rontja a helyzetet. Hadd jegyezzük meg, hogy nem könnyű, a többiek előtt vállalni a betegséget, nem könnyű kérdezni, és őszintén válaszolni a legmélyebb énünket érintő kérdésekre. Együttal, azt is el kell fogadni, hogy

vannak, akik nem tudnak megküzdeni a betegséggel. A Klub életében mérföldkő volt, amikor igazi barátnőként, a nagybeteg társukkal tölthették el társuk utolsó, legnehezebb heteit.

Megalapításunk után, az első években, tízegynéhány hölgy vett részt a havonkénti találkozón. Fokozatosan új emberek kapcsolódtak be, s ma már ötven tagja van az érsekújvári Írisz Klubnak. Kéthetente, a hónap második és negyedik csütörtökén találkoznak, 15 órakor a Váralja utca-i Nyugdijasok Házában.

A tízéves fennállást követően, a klub vezetését, Eva Košíková asszony vette át. A közösség életét öt aktív társával együtt, nagy odaadással, figyelemmel, lelkesen és ötletesen irányítja. Szlovákia különböző városaiból, hasonló klubok tagjaival találkoznak rendszeresen. Orvosok, pszichológusok és alternatív gyógymódokkal foglalkozó szakemberek tartanak számukra előadásokat. Ezen kívül színházba, múzeumba, galériába járnak, együtt ünneplik meg a névnapokat, születésnapokat és az év jeles eseményeit, a Farsangot, Húsvétot és a Karácsonyt. Kirándulnak, az újvári Szent Erzsébet Szigeten sportnapot és pikniket szerveznek. A Szlovákiai Rákellenes Ligával sikeresen működnek együtt. Az év folyamán áprilisban a Nárcisz Nap szervezésében,

februárban és októberben pedig a Daganatellenes Világnap rendezvényeibe kapcsolódnak be. Évente kétszer, a hegyekben egyhetes rekondicionáló kiránduláson vesznek részt.

Az elmúlt évek folyamán az újvári Írisz Klubban nagyszerű baráti kapcsolatok alakultak ki. A klubesteken egymást támogató, vidám, mosolygó hölgyekkel találkozhatunk. Mindig van, aki lelki erejéből adni tud a másiknak. A klub tagjai nyitott szívvel várják mindazokat, akik hasonló gondokkal küzdenek. Munkáját a Rákellenes Liga és városunk önkormányzata is támogatja. Így tehet viszont mindenki, aki jövedelemadójának 2% -át az újvári Írisz Klub tevékenységére fordítja.

Dr. Istenes Marica

„Falvatokat Új-várnak nevezzétek!”

Ünnepi megemlékezés városunk alapításának 325. évfordulóján

Ez év október 30-án, a 10 órai szentmise után, a Ferences Templom falán elhelyezett Széchenyi György emléktáblája előtt, bensőséges megemlékezésre került sor. Ennek keretén belül a város polgármestere által megbízott városi önkormányzati képviselő, a 7-es számú Czuczor Gergely Cserkészcsapat, a Széchenyi György Baráti Kör és a Magyar Közösség képviselői helyezték el a hála és tisztelet koszorúit. 1691. október 29-én Széchenyi György esztergomi érsek, akkori településünket, kiváltságlevél adományozásával, városi rangra emelte. E jelentős eseményt városunk szülöttje, Fehér Klára írta az alábbi versében örökítette meg:

Érsekújvár alapítása (részlet)

„Fönn a gátaknál patakokban folyt a vér.
Mindenki készen volt meghalni a honér.
Villogott a kard és dolgozott a szablya,
Magyar, török egymást kaszabolta, szabta.
Ekkor terjedt el a hír törökök között,
Hogy Ali bég már a földről elköltözött.
Fejét vesztve rohant a nagy török sereg,
Mindenki menekült, kiutat keresett.
A magyarság pedig félkört alakítva
A vad ellenséget kiúzta a síkra.
Amikor már nyoma sem volt az ellennek,
Egy vitéz sebtiben lova hátán termett.
Szélnél sebesebben felment Esztergomba,
A történeteket az érseknek elmondta.
Mikor elhallgatott, megszólalt az érsek:
Falvatokat Új-várnak nevezzétek!
S kik így dacoltatok ilyen nagy veszéllyel,
Se jóban, se rosszban ne váljatok széjjel.
-„Mindent úgy teszünk majd.”- felelte a legény,
De egy kis változás lesz majd a nevé.
Eminenciádnak hálából a várat
Nevezni fogjuk mi Érsekújvárnak!
-A hálás lakosság valóban megtette,
Máig is ez maradt a négy falu neve.”

Adventi koszorúkészítés a Barátoknál

Napjainkban, egyre több otthonban gyűjtják meg vasárnaponként az adventi koszorú gyertyáit. Először csak egyetlen gyertyát gyűjtanak meg, azután kettőt, hármat, majd négyet. Végül a karácsonyfa gyertyái töltenek be mindent fényvel, és világítják meg a jászolban fekvő „Kisdedet”. Az adventi koszorú készítésének hagyománya német területről származik. Az első adventi koszorú 177 ezelőtt,

Hamburgban készült egy olyan szeretetotthonban, ahol veszélyeztetett fiatalokat gondoztak.

Cirill Atya kezdeményezésének köszönhetően városunkban a ferences templom kis közössége, immár 14 éve, együtt készíti az ünnepváró koszorúkat. Az Advent első vasárnapja előtti szombaton a kolostor közösségi terme idős, fiatal és még fiatalabb koszorúkészítőkkal

népesül be. Ilyenkor, szinte pillanatok alatt, sajátos, zsibongó várakozó hangulat teremődik. A szervezők és segítők jóvoltából előkerülnek a díszítő kellékek, gyertyák, szalagok, koszorúalapot, örökzöldek, különböző száraz termések és bogyók. Az alkotás kellemes illatok között valósul meg. Fahéj, ánizs, fenyő, szárított gyümölcs, mézeskalács és más sütemény illata járja át a levegőt. Cirill Atya aktív részvétele, a közös ima és ének, valamint a tréfás buzdítás, a munkának méltó keretet ad. Az összejövetel családi hangulatú. A tapasztaltabbak segítik, bátorítják a kezdőket. Ilyenkor gazdát cserélnek a különböző ágacskák és díszítmények. A gyerekek nagyon lelkesek. Közülük többen már odahaza kezdik el az „alkotást”, koszorújuk fontos kellékeiket szüleikkel együtt készítik el. A csillogó szemek láttán szinte ízeltőt kapunk a karácsonyi csodából.

A vidámszínű koszorúk mellett a közösség tagjai hagyományos koszorúkat is készítenek. A három lila és az egy rózsaszín gyertya a csendes elmélyülést, a hit, remény, az öröm és a szeretet ajándékát jelképezik. Az elkészített koszorúkat előbb a templom oltárához helyezik el, majd megáldásukat követően, a családok otthonaiban kapnak méltó helyet.

Gyermekeinknek, unokáinknak maradandó élményt szerezhetünk az által, ha Advent idején időt szakítva, az esti gyertyafény mellett együtt beszélgetünk, énekelünk és imádkozunk, s ezáltal adunk számukra példát, hogy ők is őrizzék és adják tovább ezt a szép keresztény hagyományt.

Szekeres Ilona

„Jobb adni, mint kapni.”

Újváriak adventi adománygyűjtése

Az érsekújvári Ferenceseknél, úgy, mint az előző 13 évben, az idén is, a hívek szegény családok megsegítésére adakoznak. A kedvezményezettek az Érsekújvári Czuczor Gergely Magyar Tannyelvű Alapiskola rászoruló diákjainak családjai, akiknek a helyzetét a gyermekek tanítói jól ismerik. Az adománycsomagok címzettjeit az osztályfőnökök javasolják. A gyermekek névsora évenként némileg változik, attól függően, hogy a tanítók, a gyermekek szociális helyzete alapján, milyen sorrendet határoznak meg. Amennyiben valaki befejezte az iskolai látogatást, őt törlik a névsorból.

Cirill atya, évenként megismétlődő felhívására, a hívek rászoruló gyermekek és családjaik javára tartós élelmiszert és pénzt adományoznak. Mindez Advent négy vasárnapján, a magyar szentmisék előtt és után történik. A gyűjtésben a Széchenyi György Baráti Kör tagjai segídeknek. A kolostorban összpontosítják a hívektől kapott élelmiszer-csomagokat, s ezeket a Gúta-i Malom Rt. lisztadományával és szintén, a Gúta-i székhelyű Tomato Kft. konzervadományával egészítik ki. Közvetlenül a Karácsony előtti

héten, a szervezők a hívek pénzdományát további tartós élelmiszer, gyümölcs és édes-ség megvásárlására fordítják. Ezt követően a kolostor folyosóján felhalmozott élelmiszer és sokféle finomság osztályozására kerül sor. Az értékes portéka névre szóló kartondobozokba kerül, és ezt az önkéntes szervezők, személykocsikkal, a meghatározott családok otthona-

iba juttatják el. Néha a csomagokba, az élelmiszer közé egy-egy plüssmaci vagy más játék is belevegyül, aszerint, hogy milyen korú gyermekeknek visszük az adományt. Mindez már jól begyakorlott módon, a megajándékozott családok meglepedésére és örömére történik. Ily módon, templomi közösségünk évente mintegy harminc család szebb Karácsonyához járulhat hozzá.

Köszönjük a híveknek és a támogató cégeknek a sok éven át gyakorolt jótékony-ságot, a keresztény jóakarat és együttérzés szép és igaz megnyilvánulását. Isten fizesse meg!

Istenes József

III. Magyar Keresztény Katalin-bál Érsekújvárott

A tél előtti időszak, vagy nevezzük inkább úgy, hogy Advent-elő, nem számít igazán „báli szezonnak”, mégis, a Katalin-báloknek már komoly hagyománya van. Viszont Érsekújvárott és környékén ez a bál, valamilyen oknál fogva, ez idáig nem vált hagyománnyá. Ezért, három évvel ezelőtt az IGNIS Polgári Társulás közössége úgy döntött, hogy pótolja ezt a hiányt, és megszervezte az 1. Újvári Magyar Keresztény Katalin-bált.

Egyúttal, a sikeren és a pozitív visszajelzésekkel felbuzdulva, ezt a rákövetkező évben, sőt az idén is megtette.

A kérdésre, vajon mi köze van egy bálnak a kereszténységhez, ezt igazolandó, a zsoltárok könyvéből álljon itt egy bibliai idézet: „Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek lanttal és hárfával! Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva, dicsérjétek citerával és fuvalóval! Dicsérjétek csengő cintányérral, dicsérjétek zengő cintányérral! Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!” (Zsolt. 150, 2-6).

A fenti idézet szellemében november 19-én, szombaton este újra összejött egy mulatni vágyó, kis, 75 fős csoport. A bál szentmisével vette kezdetét. A Legszentebb Áldozatot plébános atyánk, Ďurčo Zoltán mutatta be, és prédikációját vidám történetekkel fűszerezte. A jó hangulat már ez által is biztosítva volt, ugyanis a nem mindennapi históriákon mindenki egy jót nevezhetett. A szentmisét követően a vacsora következett, majd kivilágos-virradatig táncoltunk. A talpalávalót a Kanta Band Zenekar bizto-

sította, és nem is akárhogy. A hamisítatlan báli zene dallamára idősebb és fiatal egyaránt táncra perdült. Volt itt népdal, magyar nóta, ismert külföldi és magyar slágerek, egyszóval, mindenki megtalálhatta a számára legmegfelelőbb zenét, amire a lábai a legjobban ropták a táncot. Talán, csak az maradt ülve, aki egy

jó beszélgetés kedvéért, egy-egy kört kihagyott. Hiszen a bál nem csak a mulatásról szól, hanem az emberi kapcsolatok ápolásáról is. Sokan ugyanis, csak ilyen alkalommal találkoznak egymással, és

a kölcsönös beszélgetésre, rég nem látott ismerőseikkel, ilyenkor adódik alkalomuk. Akadtak viszont még olyanok is, akik nem csak hallgatni akarták a zenét, hanem maguk is aktívan részt szerettek volna venni benne. Így, pár dal erejéig, együtt énekeltek a zenekar tagjaival, akik készségesen teljesítettek minden kérést, és „elhúzták mindenki nótáját”, aki csak igényt tartott rá.

Ezúton is szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik aktívan részt vettek a bál szervezésében, előkészítésében és lebonyolításában. Nélkülük ez a minden résztvevő számára emlékezetes rendezvény, bizonyára, nem jöhetett volna létre. Nem utolsó sorban pedig köszönet illet minden résztvevőt, aki a bevezetőben említett bibliai idézet alapján, személyes jelenlétével dicsérte az Urat.

Berta Zoltán

**„Tegyetek másokat boldoggá, akkor ti magatok is boldogok lesztek.”
(Lord Baden Powell, a cserkészmozgalom megalapítója)**

Városi elismerés az újvári cserkészeknek

Október végén, az Érsekújvári 7. Számú Czuczor Gergely Cserkészcsapat, a többi díjazottal együtt, a Pro Urbe Díj megnevezésű városi elismerésben részesült. Elmondhatjuk, hogy cserkészeink számára ez egy nagy megtiszteltetés. Idén,

május 25-én, negyed évszázados lett az újvári cserkészcsapat. A városi önkormányzat képviselői, a jelentő elismerést, ennek a kerek évfordulónak az alkalmából ítélték oda. Számomra a Pro Urbe Díj annyit jelent, hogy ez az összes eddigi újvári cserkészvezető, cserkészszülő és minden támogató odaadó munkájának az elismerése. Csapatunk 1991. május 25-én alakult újjá, el-

sősorban az érsekújvári öregcserkészek kezdeményezésének köszönhetően. Ők voltak azok, akik az új generáció számára, a kommunizmus előtti cserkészlet szellemének átadásán fáradoztak. Sikeres próbálkozásuknak bizonyítéka az a néhány száz gyerek és serdülő fiatal, akikkel a 25 év alatt, az érsekújvári vezetők megismertették a cserkészlet eszményét. Véleményem szerint, a cserkészlet egy életre szóló kaland. Mindig úgy éreztem, hogy a cserkészlet által sok mindennel megismerkedhetek, sok barátta tehetek szert, és tagja lehetek egy nagy

közösségnek. A cserkészlet alapjait az érsekújvári csapatban szereztem meg, és mint csapatparancsnok, ennek továbbadásán fáradoztam.

Az elmúlt időszakban elvégzett munkáért valamennyi cserkészvezetőnek hálás

vagyok. Ők szabadidejüket nem sajnálva, önzetlenül foglalkoztak a rájuk bízott gyerekekkel. Együttal hálával tartozom a szülőknek, akik bizalmat szavaztak nekünk. Végezetül pedig köszönetemet fejezem ki minden támogatóknak és jóakaróknak, akik nélkül a csapatunk bizonyára nem működött volna. Ez az elismerés tehát mindannyiunk érdeme.

Végül arra buzdítom a jelenlegi cserkészvezetőket, hogy a cserkészmunkát továbbra is folytassák. Ezáltal ugyanis nem csak a gyerekek, hanem ők maguk, vezetők is fejlődnek és gazdagodnak. Mások vezetése nem könnyű feladat, de ha rászánjuk a kellő időt, gyönyörű élmény származhat belőle. Mindazokat a fiatalokat pedig, akik ez idáig még nem találkoztak a cserkészlettel, arra buzdítok, hogy mihamarabb jelentkezzenek, és vegyenek részt ebben a nagyszerű kalandban.

Zajíček József

„Cselekedjünk mindnyájan egyetértésben és szeretetben.” (Esterházy János)

A felvidéki mártír politikus érsekújvári emlékhelye

2016. november 25-e az a büszke emlékű érsekújvári nap, amelynek estéjétől már csak a Komáromi utcáig kell mennie annak, aki Gróf Esterházy János felvidéki mártír politikus tekintetét, mosolyát akarja felidézni. A Nobilitas Carpathiae civil szervezet kezdeményezésére Szilágyi Tibor érsekújvári szobrászművész alkotása a Stardust hotel bejárata mellett köszönti az arra járókat.

Bölcsesség, győztes derű és megingathatatlan hűség árad a domborműből. Azt hirdeti, nincs jogunk panaszkodni. Megkérdézi, vajon megtettünk-e mindent, amit lehet? Megmozgattunk-e már minden követ, mint ahogy ő tette minden szavával, megmozdulásával, állandó magvetésével, hűségével, imádságos életével és mindhalálig kitartásával. Száz bukás után is újra és újra indult, hitt abban, amiben hinni kellett és hinni akarunk ma is. Abban, hogy nem eltörölni valóak vagyunk, hanem érdemesek és képesek a világot jobbra tenni. Esterházy János bátran követhető példaképe világunknak, sínylődő, kevésbé összetartó, Boldogasszonyunkra szoruló, itt-ott igyekvő nemzetünknek, egyszerű embereknek, politikusoknak, világot irányítók-

nak, templomba járóknak és vallásgyakorlóknak, a társadalmi élet szervezőinek, raboknak, szabadoknak, egészségeseeknek és betegeknek egyaránt. Életének minden megnyilvánulásával azon igyekezett, hogy kimerítse azt a tervet, amelyet Isten bízott rá. Nem keresett kibúvókat, nem hátrált, és nem haragudott. Csak ment, és tette a dolgát töretlenül.

Vajon hol találunk Esterházy János méltó utódjára? Imádkozunk azért, hogy Isten küldjön hozzá foghatót. Imádkozunk azért, hogy, ha akadna ilyen vezető, legyen mögötte méltó sereg, és emlékezzünk nap, mint nap fénylő szavaira: „Csak az a nemzet érdemes jobb sorsra és örök életre, amely meg tudja becsülni nagyjait, és amelynek mindig szem előtt lebeg azok példát adó munkássága.”

Danczi Mónika

Impresszum:

ECCLÉSIA - Az érsekújvári magyar katolikus közösség lapja

Megjelenik az egyházi év időszakaiban, évente 4-szer, 300 példányban.

Adományokból fenntartott kiadvány. Számlaszám: 150 47776/5200; IBAN: Sk 37 5200 0000 0000 150477776

Kiadó: Via Mariae, polgári társulás

Felelős: Török András

Elérhetőség: e-mail: torok.bandika@gmail.com;

mobil: +421 903 438 380

Munkatársak: Andruskó Gyula, Baka Szilvia, Berta Zoltán, Bodzás Gergely, Csémi Szilárd, Danczi Mónika, Ďurčo Zoltán, Fabó Éva, Hlavička Gertrúd, Istenes József, Istenes Marica, Kantár Balázs, Kiss Angelika, Kovalcsik Cirill OFM, Pekarik Katica, Pócs Gabriella, Sárai Erika, Stifner Ivett, Sikula Katalin, Zajíček József, Zajíček Tamás, Závodsky Dana.

„...Ám a legszebb és régi hagyományokat őrző ünnepünknek a karácsony számított. Már az egész hónap, a teljes december a várakozás hangulatában élt. A hónap elején jött a Mikulás, egy hétre rá következett a Luca-nap, s ezek már a karácsony közeledtét jelezték...

...Mint kisgyermek is - a családban legkisebb - megéreztem, hogy az ünnepi hangulatot a mamának köszönhetjük, s hogy másutt is az asszonyok voltak azok, akik az ünnepnapokat szebbé, emlékgazdagító eseménnyé varázsolták. A mama legalább két nap óta a karácsonynak dolgozott reggeltől napestig, sütött a kemencében, készültek az ételek a sparhelton, hogy minden idejében meglegyen...

...A karácsonyi vacsora mindig nagyon ízlett, s mindenki sokat fogyasztott belőle. Ilyenkor sokáig együtt maradt a család, szinte egy évre szólóan kibeszélgettük magunkat. Az idősebbek, úgy tíz óra felé elvonultak, a lányos házakhoz vették az útjukat... A kútba még délután beledobta anyám az almát, s az ott lebegett a víz tetején Vízkeresztig. Úgy tudtuk, hogy a karácsonyi asztalról származó alma tisztítja a kút vizét...”

Luzsicza Lajos: Ifjúságom Érsekújvár részlet

Juhász Gyula: Betlehem

Ó emberek, gondolatok ma rá,
Ki Betlehemben született ez este,
A jászol almán, kis hajléktalan,
Szelíd barmok közt, édes bambino,
Kit csordapásztoroknak éneke
Köszöntött angyaloknak énekével.

Ó emberek, gondolatok ma rá,
Hogy anyja az Úr szolgáló leánya
És apja ács volt, dolgozó szegény.
És nem találtak más földét az éjjel
A városvégi istállón kívül.

Ó emberek, gondolatok ma rá,
Kit a komor Sibillák megígértek,
Kit a szelíd Vergilius jövendölt
S akit rab népek vártak, szabadítót.

Ó emberek, gondolatok ma rá,
A betlehemi kisedet jászolára,
Amely fölött nagyobb fény tündökölt,
Mint minden földi paloták fölött.

Ó emberek, gondolatok ma rá,
Augustus Caesar birodalma elmúlt,
Az ég és föld elmúlnak, de e jászol
Szelíd világa mindent túlragyog.

Ó emberek, gondolatok ma rá,
Ki rómaihoz, barbárhoz, zsidóhoz,
A kerek föld mindegyik gyermekéhez
Egy üzenettel jött: Szeressetek!

Ó emberek, gondolatok ma rá,
És hallgassátok meg az angyalok
És pásztorok koncertjét, mely e szent éj
Ezerkilencszázhuszonhároméves
Távolságából is szívünkbe zeng.

Ó emberek, gondolatok ma rá,
S gondolatok rá holnap és minden áldott
Napján e múltó életnek s legyen
A betlehemi énekből öröm,
A karácsonyi álomból valóság
És békessége már az embereknek!